

[Norlev.]

blev de uden videre sat uden for, de kunde ikke faa Lov at arbejde for en lavere Pris, det forbød Tarifferne, og jeg ved, det er et meget ømt Punkt for Fagforeningernes Vedkommende. Jeg kan ogsaa godt se de store Problemer, som er knyttet dertil, men jeg vil saa indtrængende som jeg kan det, ud fra de Erfaringer, jeg har gjort, sige til Fagforeningernes Repræsentanter, at der kan ikke gøres de gamle i dette Land nogen større Velgerning end at skaffe dem Arbejde, selv om det skulde være til nedsat Timeløn.

Jeg ved ikke, om det vil være muligt at forbeholde visse Arbejder for de ældre, eller hvordan Spørgsmaalet kan klares, men jeg ved, at ogsaa for de gamle er det saadan, at det at sikre deres Selverhverv alligevel er det bedste for dem. Derved bevarer et Menneske længst sin Selvagtelse og sin Personlighed. Det bedste vilde være, saaledes som ogsaa Tanken er fremsat i det foreliggende Forslag, om man paa en bedre Maade, end det nu er Tilfældet, kunde kombinere egen Fortjeneste med Aldersrenten; hvis de gamle kunde faa saadanne Kaar, at de kunde arbejde, være med i det produktive Liv noget længere, end Tilfældet nu ofte er, saa at de i nogen Grad kunde klare sig selv, vilde det være en Fordel baade for de enkelte gamle og for Samfundet som Helhed.

Og saa en Ting til, som det er min særlige Opgave at minde dette høje Ting om, det er det, jeg er valgt for. Nu ved jeg, at nogle af Dem tænker: Nu kommer der noget om Grundskyld — og det er ogsaa rigtigt. Jeg var engang sammen med andre valgt til at gaa op til den daværende Socialminister netop for at tale om Forhøjelse af Aldersrenten, det var i Aarene før Krigen. Den daværende Socialminister — det var en socialdemokratisk Minister — var selvfølgelig meget sympatisk indstillet over for det, men sagde: Jeg vil meget hellere sørge for, at der bliver bygget Aldersrenteboliger for de gamle; vi har set, at naar vi forhøjer Aldersrenten, fører det bare til, at Huslejen forhøjes i Saxogades og Dannebrogsgades Baggaarde, hvor de gamle bor, og saa gaar Beløbet i Grundejernes Lommer. Det er desværre saadan, at selv et Fremskridt paa dette Omraade kan bundfælde sig i stigende Grundværdi og paa den Maade gaa i Grundejernes Lommer. Jeg vil meget henlede baade Socialdemokraternes og de øvrige Medlemmers Opmærksomhed paa denne Sag, for det kan jo ikke nytte, at vi øser Penge ud, naar det, som vi øser ud i, er et Danaidernes Kar, saa at Foranstalt-

ningen til syvende og sidst ikke bliver til Fordel for dem, der direkte faar Pengene, men for Grundejerne, den egentlige Overklasse her i vort Land.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Rasmus Hansen): Den højtærede Socialminister syntes at være ked af, at jeg i Dag ikke holdt, hvad Ministeren havde karakteriseret som en Valgtale, men behandlede Aldersrentenyderproblemet paa saglig Maade. Det er naturligvis kedeligt, at den højtærede Minister er saa bange for Saglighed. Det er unægtelig en lille Smule overraskende, at en Minister er ked af Saglighed, men det kan jo have den naturlige Forklaring, at den højtærede Minister ikke synes om en saglig Behandling af dette Problem. Men den højtærede Minister gør sig skyldig i en Fejltagelse, hvis han tror, at vort Forslag er fremsat, fordi et Valg er forestaaende. Vort Forslag er fremkaldt af vor Overbevisning om, at det er paarkrævet, at der nu virkelig sker noget for Alders- og Invaliderentenydernes Vedkommende. Det fremgaar af de Taler, der er holdt af Ordførere for andre Partier her i Salen, at de er enig med Socialdemokratiet i denne Opfattelse, og hvis jeg maa tillade mig at give den højtærede Minister et godt Raad, saa tror jeg, at Ministeren skulde tage de Indlæg, som kom fra de ærede Medlemmer Hr. Poul Sørensen og Hr. Jørgen Jørgensen, som Forbillede for, hvorledes Forhandlingerne om denne Sag bør føres her i Tinget.

Den højtærede Socialminister syntes i øvrigt, at der var en naturlig Forklaring paa, at han ikke havde fremsat Forslag til Revision af Aldersrentelovgivningen allerede paa dette Tidspunkt. Handling kræver Tid, erklærede Ministeren. Deri er jeg enig med den højtærede Minister, men Venstre var jo, i Modsætning til andre Partier, i den Situation, at det forud for Valget kunde meddele, at det havde et Forslag parat. Nu faar vi af den højtærede Minister at vide, at det var en Overdrivelse, det drejede sig kun om nogle Retningslinier, som Socialministeriets Embedsmænd nu maa bearbejde. Jeg takker Ministeren for denne aabenhjertige Oplysning, saa ved Vælgerne altsaa, at Partiet Venstre pralede lidt rigeligt forud for Valget. Man havde i Virkeligheden ikke, hvad man paastod, at man var i Besiddelse af.

Den højtærede Socialminister beskæftigede sig ogsaa med Spørgsmaalet om de personlige Tillæg og mente, at der i Landkommunerne, og ikke mindst i de fynske Landkommuner, som den højtærede Minister jo har en særlig Forkærlighed for, blev